

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 lutego 2019 roku

Sąd Rejonowy w Puławach, II Wydział Karny

w składzie:

Przewodnicząca: Sędzia Sądu Rejonowego Aneta Milczek

w obecności protokolanta: Agnieszki Pyszczak

przy udziale Prokuratora Anny Gregier

po rozpoznaniu w dniu 27.03.2018r., 21.06.2018r., 25.09.2018r., 19.11.2018r., 31.01.2019r.

1/ **D. B.** syna R. i B. z domu D., urodzonego (...) w P.

2/ **T. W. (1)** syna J. i A. z domu W., urodzonego (...)
w Z.

oskarżonego o to, że

w dniu 17. 06. 2017 r. w P. woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu używając przemocy polegającej na zadawaniu pokrzywdzonemu A. S. wielokrotnie uderzeń pięściami w okolicy prawego oczodołu i głowę, dokonali zaboru w celu przywłaszczenia kwoty 30 zł na jego szkodę przy czym w następstwie użytej przemocy spowodowali u pokrzywdzonego obrażenia ciała w obrębie oka prawego w postaci podbiegnięcia krwawego i obrzęku powieki dolnej, na powierzchni bocznej nasady nosa po stronie prawej podbiegnięcia krwawego, na lewym policzku dwa otarcia naskórka – zadrapania na małżowinie usznej lewej podbiegnięcia krwawego wraz z punktowym zadrapaniem w jej części wewnętrznej, które to obrażenia spowodowały naruszenie czynności narządów ciała i rozstrój zdrowia, trwające nie dłużej niż 7 dni, przy czym czyn ten stanowi wypadek mniejszej wagi tj. o czyn z art. 280 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 283 k.k., przy czym T. W. (1) zarzucanego mu czynu dopuścił w ciągu pięciu lat, będąc uprzednio karanym wyrokiem Sądu Rejonowego w Puławach II K 326/11 z dnia 2 maja 2011r. za przestępstwo podobne na karę pozbawienia wolności, która odbywał w okresie od 28.05.2013r. do 24.05.2014r. , tj. o czyn z art. 280 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. art. 283 k.k. w zw. z z art. 64 § 1 k.k.

I. oskarżonego **D. B.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, wyczerpującego dyspozycję art. 280 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 283 k.k. i za to na podstawie art. 283 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 37a k.k. skazuje go na karę roku ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 (trzydziestu) godzin w stosunku miesięcznym;

II. oskarżonego **T. W. (1)** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, wyczerpującego dyspozycję art. 280 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 283 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 283 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 37a k.k. skazuje go na karę roku i 6 (sześciu) miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 (trzydziestu) godzin w stosunku miesięcznym;

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. S. kwotę 1298,88 (tysiąc dwieście dziewięćdziesiąt osiem 88/100) tytułem obrony oskarżonego wykonywanej z urzędu;

IV. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. R. B. kwotę 1298,88 (tysiąc dwieście dziewięćdziesiąt osiem 88/100) tytułem obrony oskarżonego wykonywanej z urzędu;

V. zwalnia oskarżonych od ponoszenia kosztów sądowych ustalając, iż wchodzące w ich skład wydatki ponosi Skarb Państwa.

Sygn. akt II K 842/17

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Puławach rozpoznając sprawę oskarżonych D. B. i T. W. (1) ustalił następujący stan faktyczny.

W dniu 17 czerwca 2017r. D. B. i T. W. (1) w P., wspólnie i w porozumieniu używali przemocy wobec A. S.. Zadawali mu wielokrotnie uderzenia pięściami w okolicy prawego oczodołu i głowę. Następnie ww. dokonali w celu przywłaszczenia kwoty 30 zł. Na skutek użytej przemocy A. S. doznał następujących obrażeń ciała: w obrębie oka prawego podbiegnięcia krwawego i obrzęku powieki dolnej, na powierzchni bocznej nasady nosa po stronie prawej podbiegnięcia krwawego, na lewym policzku dwa otarcia naskórka, zadrapania na małżowinie usznej lwej podbiegnięcia krwawego wraz z punktowym zadrapaniem w jej części wewnętrznej, które to obrażenia spowodowały naruszenie czynności narządów ciała i rozstrój zdrowia, trwające nie dłużej niż 7 dni. A. S. oraz napastnicy znajdowali się pod wpływem alkoholu. D. B., T. W. (1) i D. R. zostali zatrzymani w dniu 18 czerwca 2017r.

Zaprezentowany powyżej stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów w postaci zeznań pokrzywdzonego A. S. (k. 290v-292,30-32,55-56, 303v-305,322v, częściowych wyjaśnień oskarżonych (k. 62-63,77-78), protokołu okazania (k. 50-51,52-53), opinii medyczne (k. 335v-336, 54), częściowe zeznania świadka D. R. (k. 69-70), protokoły badania (k. 2,20,21), protokoły przeszukania (k. 7-10,12-14,15-16), protokół oględzin (k. 18-19,122-123), dokumentacja fotograficzna (k. 118).

Oskarżony D. B. (k. 290,44-45,62-63,84) nie przyznał się do popełniania zarzucanego mu czynu i odmówił składania wyjaśnień. Potwierdził uprzednio składane wyjaśnienia z których wynikało, iż w dniu 17 czerwca 2017r. pił alkohol wspólnie z chyba z T. W. (2) i D. R.. Pili wódkę w altance za domem, w opuszczonym miejscu. Raczej nikt do nich nie przychodził wieczorem tego dnia. Byli w tym składzie osobowym we trzech do czasu zabrania ich przez policję. Zna A. S., nie ma do niego żadnych pretensji ani żali. Ostatnio go widział 8 lat temu. Nie pamięta aby miał z nim kontakt w dniu 17 czerwca 2017r. Nie pamięta aby kogoś uderzał lub szarpał w dniu 17 czerwca 2017r., albo coś komuś ukradł. Nie widział, aby jego koledzy kogoś pobili.

Oskarżony T. W. (1) (k. 290v,77-78,80-81,98) nie przyznał się do popełniania zarzucanego mu czynu i wyjaśnił, iż w dniu 17 czerwca 2017r. jak zawsze pił. Pił z D. i D., ale nazwisk nie zna. Te osoby zatrzymała policja razem z nim. Nie pamięta, aby ktoś ich odwiedził. Nikogo tego dnia nie bił, nikomu nic nie ukradł. Nic mu nie wiadomo aby któryś z jego kolegów kogoś uderzył. Nie zna pokrzywdzonego.

Wyjaśnienia oskarżonych, co do faktu wspólnego spożywania alkoholu razem z D. R. Sąd uznał za wiarygodne, gdyż sa to okoliczności nie budzące wątpliwości stron. Oskarżeni, co do tego faktu zeznawali szczerze, albowiem doskonale zdawali sobie sprawę, iż ta okoliczność nie może spowodować ich odpowiedzialności karnej.

W pozostałym zakresie wyjaśnienia oskarżonych nie przyznających się popełnienia przestępstwa rozboju i spowodowania uszkodzenia ciała A. S. nie polegają na prawdzie, gdyż nie korespondują one z pozostałym materiałem dowodowym tj. zeznaniami pokrzywdzonego A. S. (k. 30-32, 55-56), które co do zasady polegały na prawdzie, jednakże te złożone w toku postępowania przygotowawczego. Z zeznań tych wynika, iż D. B. oraz drugi mężczyzna, którym okazał się być T. W. (1) dokonali rozboju na jego osobie, używając przemocy dokonali zaboru pieniędzy w kwocie 30 zł. Nieprawdziwe są zeznania pokrzywdzonego złożone przed Sądem z których to wynika, iż tylko D. B. używał wobec niego przemocy i zabrał mu 30 zł. Drugiego sprawcy nie było, nikt inny go nie uderzył (k. 290-292,302v-305), albowiem zupełnie odmienny przebieg zdarzenia wynika z pierwszych zeznań pokrzywdzonego,

którym Sąd dał wiarę. Pokrzywdzony zapytany o powody zmiany zeznań nie potrafił tego w sposób logiczny i przekonywujący wytłumaczyć. Jednocześnie zaznaczył, iż na policji składał zeznania swobodnie i nie był zmuszany do złożenia zeznań określonej treści.

Przed Sądem pokrzywdzony składał zeznania w obecności biegłej psycholog, która wydała opinię co do zdolności postrzegania, zapamiętywania postrzeżeń oraz ich odtwarzania. Wynika z niej, iż pokrzywdzony ma obniżony poziom funkcjonowania intelektualnego, w tym zdolności postrzegania, zapamiętywania oraz odtwarzania swoich postrzeżeń. Aktualne funkcjonowanie poznawcze opiniowanego kształtuje się na poziomie lekkiego upośledzenia umysłowego. Deficyty te mają prawdopodobnie podłoże organiczne i mają charakter globalny, ale dotyczą przede wszystkim zdolności koncentracji uwagi, sprawności pamięci, logicznego myślenia, przewidywania skutków podejmowanych decyzji oraz swojego zachowania. Widoczne luki pamięciowe wynikające z uszkodzenia mózgu oraz bycia w stanie upojenia alkoholowego, wykazuje skłonności do wypełniania ich konfabulacjami. Nie jest to jednak celowe zachowanie opiniowanego, lecz wynikające ze stwierdzonych u niego dysfunkcji. Biorąc pod uwagę powyższe stwierdzenia, jako najpewniejsze powinno się przyjąć zeznania składane zaraz po zdarzeniu, ponieważ później ślady pamięciowe zacierają się szczególnie u osób upośledzonych. W sytuacji, gdy opiniowany składa zeznania po określonym czasie od zdarzenia mogą powstawać luki pamięciowe i mogą być wypełnione konfabulacjami. Ponadto ww. nie jest w tą sprawę zaangażowany emocjonalnie, więc te ślady nie są utrwalane, ślady ważne emocjonalnie są lepiej zapamiętywane (k. 323-323v, 308-309).

Sąd przedmiotowe opinie, pisemną i ustną uznał za wiarygodne, albowiem były one sporządzone w opraciu o całość materiału dowodowego, w tym uczestnictwo w przesłuchaniach, po przeprowadzeniu badania psychologiczne, dlatego też Sąd nie znalazł podstaw do ich kwestionowania.

Mając na uwadze wnioski wynikające z opinii psychologicznych brak jest podstaw do zdeskredytowania zeznań pokrzywdzonego w całości. Zwrócić należy uwagę, iż pokrzywdzony powiadomił policję o powyższym zdarzeniu bezpośrednio po nim, jednakże ze względu na stan upojenia alkoholowego nie mógł być przesłuchany w dniu 17 czerwca 2017r. Dopiero w dniu 18 czerwca 2017r. pokrzywdzony złożył zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa i złożył zeznania zgodnie z ustalonym stanem faktycznym. Powyższe jeszcze bardziej podnosi wiarygodność zeznań pokrzywdzonego złożonych w toku śledztwa tym bardziej, iż podobny przebieg zdarzenia przedstawił w trakcie badania lekarskiego (k. 54). Dlatego z tych też powodów i mając na względzie wnioski z opinii psychologicznej Sąd uznał te zeznania za prawdziwe. Natomiast te złożone na rozprawie w zakresie jakim twierdził, iż nie było drugiego sprawcy i nie brał on udziału w zdarzeniu Sąd odrzucił, uznając je za niewiarygodne. Z tych też względów Sąd uznał również za niewiarygodne podane przez pokrzywdzonego powody zgłoszenia się na policję bezpośrednio po zdarzeniu. O tym, że zeznania pokrzywdzonego A. S. złożone w toku śledztwa co do przebiegu zdarzenia były prawdziwe, świadczą także zeznania złożone w toku okazania D. R., którą tą osobą pokrzywdzony kategorycznie wykluczył z udziału w rozboju na jego osobie, nie mając co do tego wątpliwości (k. 50-51). Nie rozpoznał wprawdzie podczas okazania T. W. (1), jednakże to nie może stanowić podstawy do uznania, iż nie brał on udziału w przestępstwie na osobie A. S., gdyż ten fakt wynika z poczynionych ustaleń. Pokrzywdzony od początku twierdził, iż znał jedynie D. B., drugiego sprawcy nie znał i twierdził, iż by go nie rozpoznał. To oczywiście nie oznacza, iż oskarżony T. W. (1) nie brał udziału w przestępstwie, gdyż po pierwsze pokrzywdzony kategorycznie wykluczył udział w rozboju D. R. po drugie w pierwszych zeznaniach mówił o dwóch sprawcach a ponadto z wyjaśnień oskarżonych wynika, iż wspólnie spożywali alkohol i był tam z nimi D. R. i w takim składzie zostali zatrzymani przez policję. Takie okoliczności wynikają zresztą także z zeznań D. R..

Wracając jeszcze do oceny wyjaśnień oskarżonych stwierdzić należy, iż pamiętali oni jedynie okoliczności dotyczące dnia 17 czerwca 2017r. tylko w zakresie nie pozwalającym na przyjęcie ich odpowiedzialności za zarzucane im przestępstwo, a mianowicie co do tego, gdzie spożywali alkohol, kto z nimi spożywał alkohol oraz kto został zatrzymany przez policję natomiast co do samego zdarzenia będącego przedmiotem rozpoznania Sądu zasłaniaли się niepamięcią lub niewiedzą, co miało mieć wynikiem m.in. ze spożytego alkoholu. Tylko należy zwrócić uwagę, iż w kwestiach nieistotnych dla rozstrzygnięcia sprawy nie mieli takich luk w pamięci, co jeszcze bardziej przekonuje, iż oskarżeni zaprzeczając swojemu udziałowi w przestępstwie podawali nieprawdę. Nieprawdziwe były wyjaśnienia oskarżonego D. B. co do tego, iż pokrzywdzonego widział 8 lat temu, gdyż przeczą temu wiarygodne zeznania pokrzywdzonego. Podobnie

jak te, iż nie miał pretensji do A. S., który twierdził, iż to jest za to, iż kiedyś nazwał go złodziejem (por. zeznania A. S. k. 50-51).

Oceniając zeznania D. R. (k. 69-70) stwierdzić należy, iż nie poszerzają one materiału dowodowego, gdyż nie posiadał on wiedzy na temat rozboju na osobie A. S. a z drugiej strony miał uzasadnione powody aby ukrywać prawdziwe fakty. Potwierdził okoliczności dotyczące wspólnego zamieszkiwania na opuszczonej posesji z T. W. (1) oraz D. B. oraz wspólnego spożywania tam alkoholu. Z tego też powodu zaprzeczył znajomości z A. S..

Przechodząc do oceny opinii biegłej z zakresu medycyny (k. 335v-336, 54) a dotyczące odniesionych przez pokrzywdzonego obrażeń w związku ze zdarzeniem z dnia 17 czerwca 2017r. stwierdzić należy, iż Sąd obdarzył je wiarą. Z opinii tych wynika, jakich obrażeń doznał pokrzywdzony oraz jaki był mechanizm ich powstania. W świetle opinii medycznych nie ma podstaw aby uznać zeznania pokrzywdzonego za niewiarygodne, nawet w tym zakresie w jakim twierdził, iż został uderzony od tyłu. Z opinii biegłej wynika bowiem, iż mogło to mieć miejsce w momencie, gdy pokrzywdzony się przesunął. Biorąc pod uwagę charakter zdarzenia i stan upojenia alkoholowego pokrzywdzonego nie można tego wykluczyć, a już na pewno brak jest podstaw do zdreskredytowania jego zeznań w tym zakresie, gdyż podawane przez pokrzywdzonego okoliczności były po prostu nieprecyzyjne.

Oceniając zeznania M. B. (k.292v,23-24) stwierdzić należy, iż z jednej strony nie wnoszą nic do sprawy, gdyż nie posiadała ona wiedzy o przestępstwie na osobie A. S. a z drugiej strony podawane przez nią okoliczności co przechowywanych pieniędzy swojego brata D. B., nie mogą stanowić podstawy do przyjęcia, iż nie brał on udziału w przestępstwie na osobie A. S., gdyż co innego wynika z wiarygodnych zeznań pokrzywdzonego. Przy ocenie zeznań świadka M. B. nie uszło uwadze Sądu, iż jako siostra oskarżonego miała podstawy, do przedstawiania okoliczności w świetle dla niego korzystnym, mającym mu pomóc w uniknięciu odpowiedzialności karnej. Także zatrzymane u oskarżonego D. B. w dniu 18 czerwca 2017r. środki pieniężne w różnych nominałach i w wysokości przekraczającej zabrane pokrzywdzonemu pieniądze nie oznaczają, iż nie dokonał on przypisanego mu przestępstwa.

Sąd nie miał również zastrzeżeń do dowodów w postaci dokumentów, których nie kwestionowały także strony bowiem pochodzą od osób kompetentnych, raelizujących przy ich sporządzaniu swoje obowiązki służbowe.

Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy pozwala na uznanie sprawstwa oskarżonych D. B. i T. W. (1) w zakresie zarzucanego mu czynu za udowodnione.

Nie budzi również wątpliwości, iż jest to czyn przez nich zawiniony.

D. B. oraz T. W. (1) są osobami zdolnymi do ponoszenia odpowiedzialności karnej, a w niniejszej sprawie nie występują żadne przewidziane prawem okoliczności, które uniemożliwiłyby przypisanie oskarżonym winy.

Zebrane w sprawie dowody pozwalają zaś przedstawić im zarzut, że znajdując się w normalnej sytuacji motywacyjnej i mając pełną swobodę zachowania się zgodnie z normami prawa karnego, normy te naruszyli wypełniając znamiona zarzucanego im przestępstwa

W ujęciu art. 280 § 1 k.k. przestępstwo rozboju polega na kradzieży popełnionej przy użyciu przemocy wobec osoby lub groźby natychmiastowego jej użycia albo przez doprowadzenie człowieka do stanu nieprzytomności lub bezbronności. Jest to istotna zmiana w stosunku do tradycyjnej formuły, według której rozbój polegał na zaborze cudzej rzeczy (mienia) przy użyciu wymienionych środków rozbójniczego działania (art. 210 k.k. z 1969 r.). Określenie "kto kradnie" nawiązuje do wszystkich form kradzieży ujętych w art. 278 § 1, 2 i 5, co oznacza, że przedmiotem rozboju może być nie tylko kradzież cudzej rzeczy ruchomej, lecz także kradzież energii, karty uprawniającej do podjęcia pieniędzy z automatu bankowego, a nawet cudzego programu komputerowego, choć trudno sobie wyobrazić jego uzyskanie za pomocą rozbójniczych środków (nie budzi natomiast wątpliwości rozbójniczy zabór nośnika takiego programu).Rozbój jest przestępstwem złożonym, sprawca bowiem zmierza do dokonania kradzieży, atakując integralność cielesną człowieka (przemoc), jego wolność, zdrowie, a nawet życie (zob. art. 148 § 2 pkt 2). Tak więc przedmiot kradzieży (zaboru) stanowi bliższy przedmiot ochrony (zamachu), natomiast nietykalność człowieka, jego wolność i zdrowie - przedmiot dalszy. Nietrafne są używane przez niektórych komentatorów określenia "przedmiot

dodatkowy" lub "uboczny", czy "poboczny" (tak B. Michalski (w:) A. Wąsek (red.), Komentarz, t. II, s. 736; M. Kulik (w:) M. Mozgawa (red.), Komentarz, s. 550). Zdrowie, nietykalność i wolność człowieka to dobra o wiele ważniejsze od posiadania rzeczy lub innych przedmiotów zaboru, nie mogą więc być "ubocznym" czy "pobocznym" przedmiotem ochrony. Natomiast określenia przedmiot "bliższy" i "dalszy" wskazują jedynie na rolę dóbr chronionych w klasyfikacji przestępstwa, nie zaś na ich znaczenie (bliżej zob. A. Marek, Prawo karne, s. 110-111). Wyjaśniają one, dlaczego rozboj umieszczono w rozdz. XXXV k.k. "Przestępstwa przeciwko mieniu" (rodzajowy przedmiot ochrony).

Odnosząc powyższe do realiów niniejszej sprawy stwierdzić należy, iż nie może budzić wątpliwości, iż oskarżeni D. B. oraz T. W. (1) dokonali rozboju na osobie A. S. oraz spowodowali uszkodzenie ciała, o których mowa jest w art. 157 § 2 k.k. Pokrzywdzony początkowo został zaatakowany przez D. B., a następnie przyłączył się do niego T. W. (1), na skutek użytej przemocy, zadanych uderzeniach, gdy A. S. leżał na wersalce, D. B. dokonał przeszukania jego odzieży i zabrał 30 zł. A zatem znamiona przestępstwa określonego w art. 280 § 1 k.k. oraz art. 157 § 2 k.k. zostały wypełnione, bowiem oskarżeni używając przemocy wobec pokrzywdzonego dokonali zaboru w celu przywłaszczenia kwoty 30 zł oraz obrażenia, których doznał spowodowały naruszenie czynności narządów ciała i rozstrój zdrowia, trwające nie dłużej niż 7 dni.

T. W. (1) był uprzednio skazany za umyślne przestępstwo podobne przez Sąd Rejonowy w Puławach w sprawie II K 326/11 na karę roku pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od 28 maja 2013r. do 24 maja 2014r. (odpisy wyroku k. 142).

Wobec tego Sąd przyjął za oskarżycielem publicznym, iż w przedmiotowej sprawie zostały spełnione przesłanki zastosowania recydywy podstawowej określonej w art. 64 § 1 k.k. wobec oskarżonego T. W..

Jak pozwolił ustalić materiał dowodowy oskarżeni w dniu 17 czerwca 2017r. P. woj. (...), oskarżeni D. B. i T. W. (1) działając wspólnie i w porozumieniu używając przemocy polegającej na zadawaniu pokrzywdzonemu A. S. wielokrotnie uderzeń pięściami w okolicy prawego oczodołu i głowę, dokonali zaboru w celu przywłaszczenia kwoty 30 zł na jego szkodę przy czym w następstwie użytej przemocy spowodowali u pokrzywdzonego obrażenia ciała w obrębie oka prawego w postaci podbiegnięcia krwawego i obrzęku powieki dolnej, na powierzchni bocznej nasady nosa po stronie prawej podbiegnięcia krwawego, na lewym policzku dwa otarcia naskórka – zadrapania na małżowinie usznej lewej podbiegnięcia krwawego wraz z punktowym zadrapaniem w jej części wewnętrznej, które to obrażenia spowodowały naruszenie czynności narządów ciała i rozstrój zdrowia, trwające nie dłużej niż 7 dni.

W związku z powyższym stwierdzić trzeba, iż oskarżeni wypełnili swym zachowaniem znamiona czynu z art. 280 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 283 k.k.

Z uwagi na okoliczności popełnienia czynu, postawę pokrzywdzonego zaprezentowaną w toku procesu oraz wysokość szkody tj. 30 zł Sąd przyjął za oskarżycielem publicznym, iż czyn ten stanowi wypadek mniejszej wagi.

O przyjęciu popełnienia przestępstwa przez D. B. i T. W. (1) zdecydowało naturalnie nie tylko stwierdzenie ziszczenia się w ich zachowaniu znamion czynu zabronionego ale także faktu jego zawinienia i społecznej szkodliwości ponad znikomy stopień.

Oskarżeni w czasie popełnienia czynu byli osobami dorosłymi. W związku z tym powinni oni już mieć w pełni ukształtowane przekonanie o potrzebie przestrzegania prawa i konsekwencji jego naruszeń i powinni się bardziej zdyscyplinować a tymczasem dopuścili się czynu z premedytacją i było to działanie o charakterze umyślnym. Świadczy to o rażącym lekceważeniu przez nich prawa i wysokim stopniu winy.

O tym, że czyn jest także w wysokim stopniu karygodny świadczą takie okoliczności jak przewaga fizyczna sprawców, miejsce w którym doszło do zdarzenia, niezamieszkała posesja, na uboczu.

Konsekwencją uznania winy oskarżonych stało się podjęcie odpowiedniej reakcji penalnej na popełnione przez nich przestępstwo.

Przy wymiarze kary Sąd wziął pod uwagę wszystkie dyrektywy jej wymiaru a zawarte w art. 3 k.k., art. 58 § 1 k.k. i art. 53 k.k.

I tak, Sąd wymierzył kary według swojego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę, bacząc, by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do skazanych, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Sąd uwzględnił w szczególności motywację i sposób zachowania się sprawców, rodzaj i stopień naruszenia ciężących na sprawcy obowiązków, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstwa, właściwości i warunki osobiste sprawców, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie się po jego popełnieniu, a zwłaszcza staranie o naprawienie szkody lub zadośćuczynienie w innej formie społecznemu poczuciu sprawiedliwości, a także zachowanie się pokrzywdzonego.

Przestępstwo przypisane oskarżonym tj. czyn z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 283 k.k. jest zagrożone karą pozbawienia wolności od 3 miesięcy do 5 lat.

Ważąc okoliczności obciążające, jak trzeba stwierdzić w niniejszej sprawie przeważające i łagodzące wymiar kary Sąd wymierzył oskarżonemu D. B. karę roku ograniczenia wolności polegającą na wykonywaniu nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne po 30 godzin miesięcznie a T. W. (1) karę roku i 6 miesięcy ograniczenia wolności polegającą na wykonywaniu nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne po 30 godzin miesięcznie, które należy uznać za łagodne zważywszy na to, iż maksymalnym wymiarem kary dla oskarżonych na podstawie art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 283 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. była kara 5 lat pozbawienia wolności, przy przyjęciu wypadku minejszej wagi.

Sąd różnicując wymiar kar dla oskarżonych, miał przy tym na względzie w szczególności uprzednią karalność oskarżonego T. W. (1) oraz dotychczasową niekaralność D. B..

Z uwagi na to, iż oskarżeni byli reprezentowani przez obrońców z urzędu Sąd zasądził stosowne wynagrodzenia uwzględniające podatek VAT.

Oskarżeni zostali zwolnieni od ponoszenia kosztów procesu z uwagi sytuację osobistą, materialną - na zasadzie art. 624 § 1 k.p.k.

W związku z powyższym, Sąd Rejonowy w P. orzekł, jak w wyroku.